

MY WAY

Een jaar of 8 moet ik geweest zijn toen mijn ouders opmerkten dat ik begon te stotteren. Op zich is dit al een redelijk late leeftijd om nog met stotteren geconfronteerd te worden, want het stotteren begint bij de meesten al vanaf hun derde levensjaar.

Aanvankelijk wisten mijn ouders geen raad met mijn probleem en hoopten ze dat het stotteren van tijdelijke aard zou zijn. Maar toen het stotteren bleef, besloten ze om me op 11-jarige leeftijd naar een logopedist te sturen. Van hem moest ik heel veel kortverhalen lezen en het daarna navertellen. Het lezen was vaak geen probleem voor mij. Want dit was net het gekke aan mijn stotteren: lezen ging over het algemeen behoorlijk vlot, maar spontaan spreken was een ramp. Een verklaring heb ik er zelf niet voor, maar misschien komt het wel doordat ik bij het lezen van een tekst woord per woord moest lezen en zo automatisch wat trager ging spreken. Want spontaan spreken deed ik wel als een echte TGV, zodat mijn toehoorders vaak niets uit mijn woorden konden opmaken en ik zinnen vaak moest herhalen. Ondanks de logopedie bleef ik wel verder stotteren.

Rond de leeftijd van 16 jaar begon ik te beseffen dat ik met dat stotteren een groot probleem had en dat besef motiveerde me om eraan te gaan werken. Maar hoe moest ik dit concreet aanpakken? Zelfs mijn logopedist had geen pasklare oplossing voor mijn spraakgebrek. Ondertussen leed ik zwaar onder mijn handicap. Vooral het totaal gebrek aan controle over mijn spraak was een permanente bron van ergernis en zorgde ervoor dat mijn zelfbeeld steeds negatiever werd. Na een aantal jaren vruchteloos proberen begon de vrees op te komen dat ik mij zou moeten verzoenen met een leven vol stotteren. Dit besef was voor mij keihard, omdat ik niet de neiging heb mij zomaar bij de zaken neer te leggen en graag vooruit wil gaan in het leven. Iets wat het stotteren feitelijk onmogelijk maakte, omdat ik zo een (stotter)leven onder mijn mogelijkheden zou gaan leiden (of was het lijden?).

Als bij toeval las ik in de zomer van 2001 een artikel in "Dag Allemaal" over de Impoco-methode. Dit was middenin een hele slechte periode, waarin ik nauwelijks een woord zonder haperen kon uitbrengen. En volzinnen waren al helemaal een ramp. Aanvankelijk stond ik nogal wantrouwig tegenover deze methode, want ik had per slot van rekening al genoeg ontgoochelingen opgelopen in het verleden. Toch nam ik contact op met Geert Baeyens, die me uitnodigde voor een info-vergadering een maand later. Tijdens deze info-vergadering werden mijn twijfels voor het eerst overwonnen en begon ik te geloven in het nut van de methode, vooral omdat de visie van Impoco rond stotteren nogal nauw aansluit bij mijn persoonlijke visie: we leggen ons niet neer bij onze handicap en vechten ertegen door dagelijks te oefenen! Nous sommes des combattants, noemt Impoco het zelf.

Tijdens de vierdaagse stage in november 2001 kreeg ik het nogal hard te verduren, maar toch leerde ik in die 4 dagen meer bij over stotteren dan in de 10 jaar daarvoor. Ik werd meteen met de neus op de feiten geduwd en dat was aanvankelijk geen prettige ervaring. Desondanks besloot ik tijdens die

stage al om door te bijten en plichtsgetrouw dagelijks de opgelegde oefeningen te doen en naar de maandelijkse werkvergaderingen van de VSU te komen. In contrast met de harde stage was er de thuiskomst, want mijn naaste omgeving was in de wolken met de vooruitgang die ik op die 4 luttele dagen geboekt had.

Een heel belangrijk keerpunt kwam een aantal maanden later toen ik mijn thesis moest verdedigen voor een jury van 3 professoren. Dat is voor elke student zowat het meest zenuwslopende moment uit de studieloopbaan. Ikzelf vreesde aanvankelijk af te gaan als een gieter door mijn spraakgebrek. Maar wonder boven wonder kwam alles er die dag heel vloeiend uit en ben ik tijdens de 15 minuten durende uiteenzetting geen enkele keer blijven blokkeren, terwijl heel wat moeilijke woorden voorkwamen in mijn presentatie. Voor mij betekende die thesisverdediging een keerpunt in mijn stotterloopbaan: vanaf toen drong het besef door dat ik voortaan elk woord in elke situatie vloeiend zou kunnen uitspreken, als ik tenminste de Impoco-methode nauwgezet toepaste. Later heb ik nog een aantal keren vloeiend presentaties en mondelinge examens gedaan, maar die thesisverdediging zal me altijd bijblijven. En dan vooral de stomverbaasde blik van mijn promotor die vreesde dat ik tijdens de stresserende thesisverdediging zwaar zou gaan stotteren. Ik voelde me tijdens die presentatie in zekere zin als Jonathan Livingstone die hoog boven de wolken en de andere zeemeeuwen vloog en ik vergat meteen alle frustraties en vernederingen die ik kende tijdens de stage en de 15 jaar daarvoor.

Nu ongeveer 2 jaar na de beginstage heb ik in totaal 4 Impoco-stages bijgewoond. Mijn spreken is in die periode verbeterd met ongeveer 50 à 60 %. Ik spreek zeker nog niet perfect en maakt nog geregeld fouten. Maar mijn houding tegenover het stotteren is wel radicaal veranderd. Naast de vele koptbrekens die ik door het stotteren heb, zie ik het stotteren ook als een uitdaging. Het geeft me de gelegenheid om een strijd met mezelf te voeren, die ik kan winnen als ik rigoureuus de regels van de Impoco-methode toepas. Al blijft een dergelijke strijd met mezelf wel erg zwaar, omdat ik constant met mijn beperkingen geconfronteerd wordt. In mijn geval wil ik dit zeggen dat ik nog voortdurend te snel en te geëvolueerd wil praten, daar waar ik trager zou moeten spreken en meer zou moeten durven te regresseren (minder verstaanbaar praten). Al ben ik er wel van overtuigd dat ik sterker uit deze strijd kan komen, als ik erin slaag om het stotteren volledig te controleren. Maar dat vergt nog een hele weg, my way, de weg van mijn leven.....

PHILIPPE